

IDEUDVIKLING til **ØSTER Å, AALBORG**

Claus Ørntoft

Jeg er, som billed- og rum kunstner, blevet bedt om at lave et forslag til yderligere en åbning af Øster Å. Her ser jeg en chance for at bringe et stykke natur i spil og til at åen kan blive en mere integreret del af byen.

Det er en spændende udfordring at skulle skabe et visuelt element der kan komme til at give en karakter i dette område af Aalborg by, der kan virke noget konform for udenforstående. Der er jo en tendens til at den nye udformning af byer bliver temmelig ensartede, hvor det kan være svært at finde ud af om man er i Viborg, Marseille eller Aalborg –

Selvfølgelig er Musikkens hus et vartegn og giver et særpræg til bydelen. Mit forslag forholder sig både formmæssigt og arkitektonisk til denne bygning.

På de følgende sider viser jeg skitser i to- og tre dimensioner, sammen med mine arbejdsnotater.

ARBEJDS NOTATER

Jeg tænker mig et stykke natur "sprængt" ind i byen.

At sprænge en menneskelighed ind.

At lægge en nåde ind.

At give åen noget af sin natur tilbage.

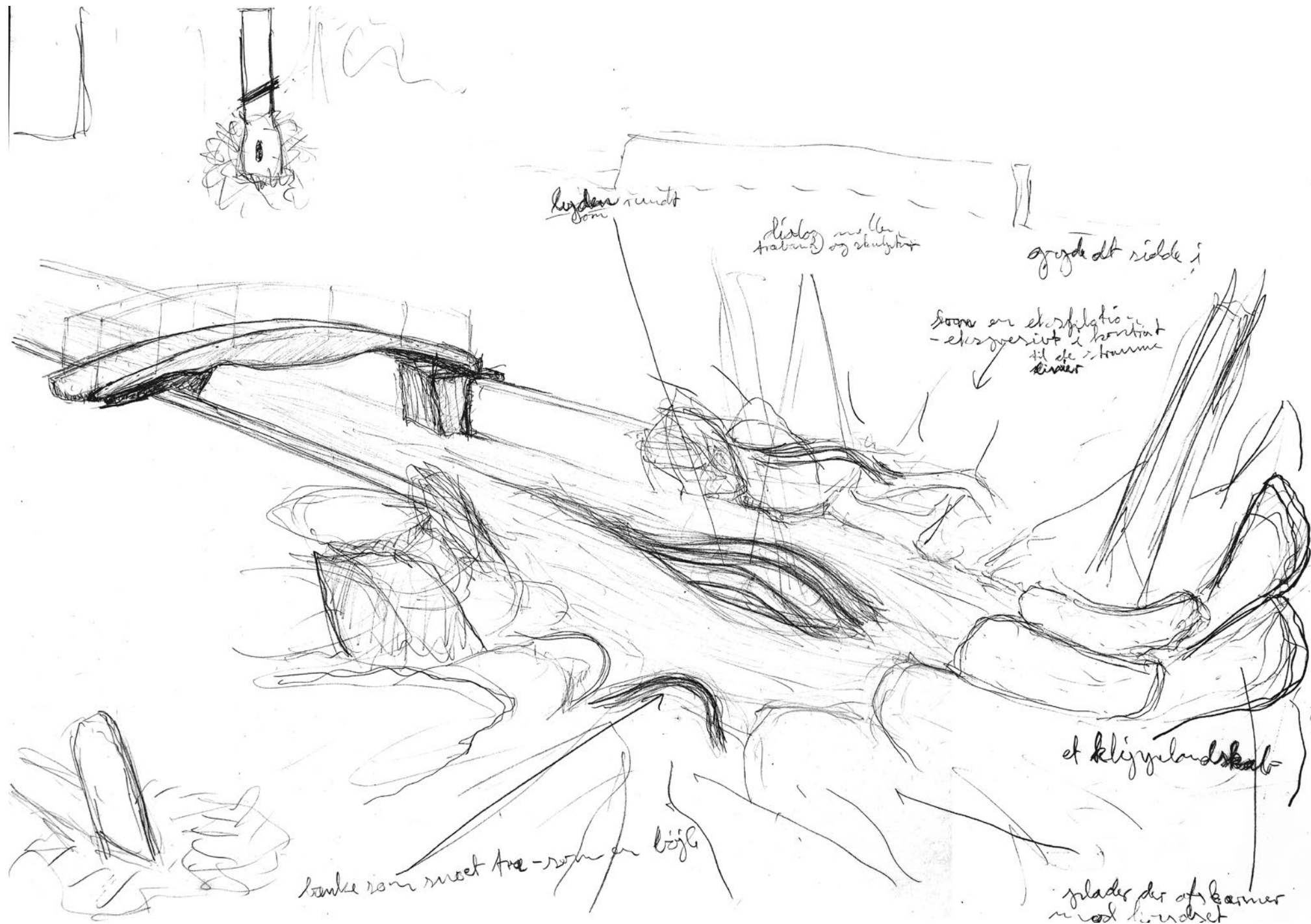
At skabe et byrum.

Et byrum man kan indtage.

At lægge en historie ned i byen.

På vestsiden går man ned i et forrevet landskab – går langs et relief, et klippelandskab.

På østsiden er der amfitrin. så det er muligt at sidde i eftermiddags-solen.

lyden rundt
som

diske m. l. l.
(traband) og skulptur

gjorde det sidste i

Sådan er eksperimentet i
eksperimentet i forhold
til de gamle
kerner

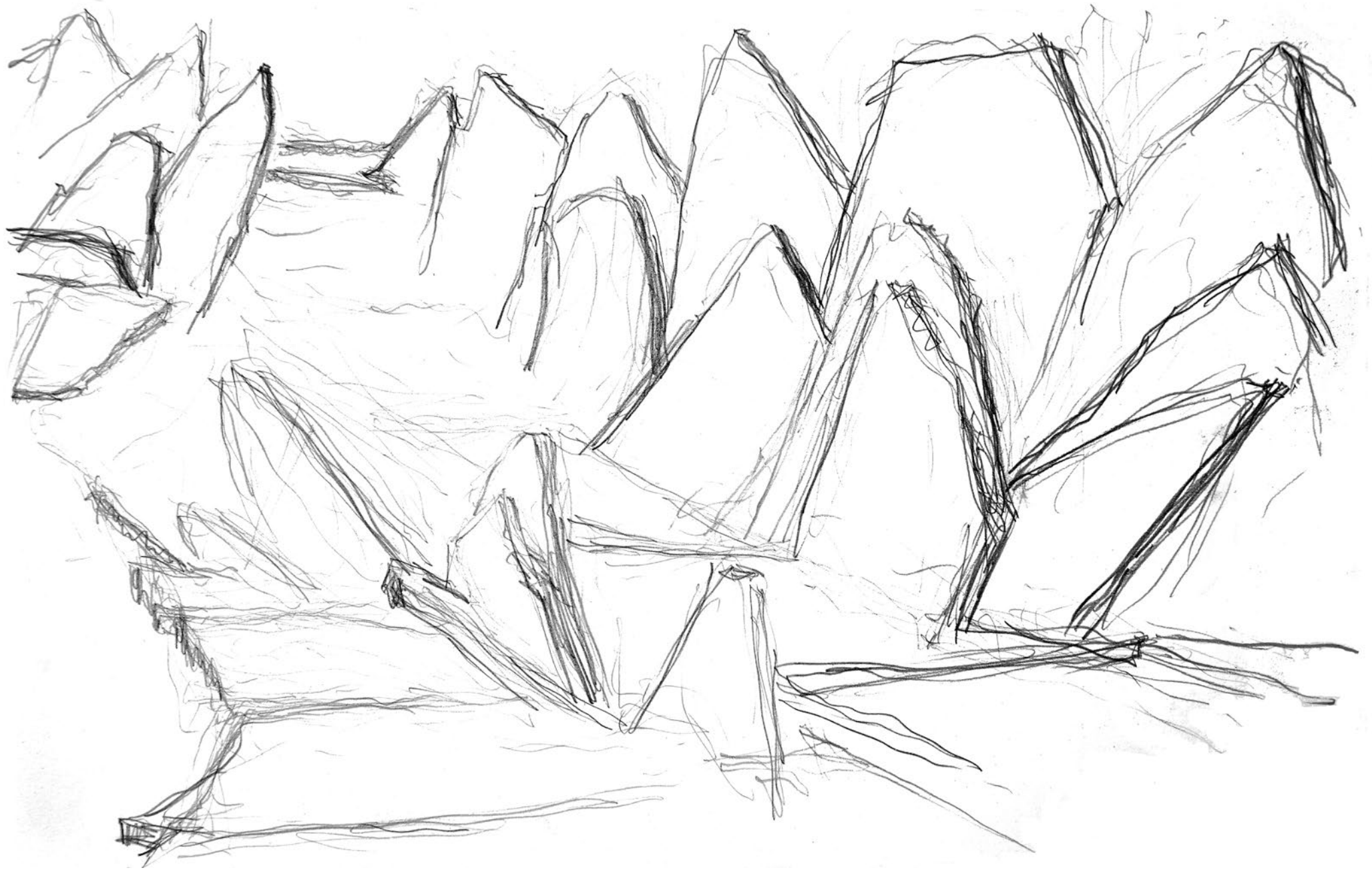
et klippelandskab

hviske som møet tre-rom og bjæl

glader der af kerner
med kendet

Jeg har fundet et skiferbrud i Norge, hvor det er muligt at bryde meget store plader ud. De er "sprøde" og rå og nogle af dem bøjer sig. De har stor kraft og styrke. Jeg tænker at bruge dem som ready mades.

Skiferpladerne er et levende materiale, de ændre sig i forhold til lys og luftfugtighed fra blågrå til sølv, til i virkeligheden uendeligt mange nuancer.

I kompositionen bevæger skiferpladerne sig fra pianissimo til forte, til crescendo til igen pianissimo.

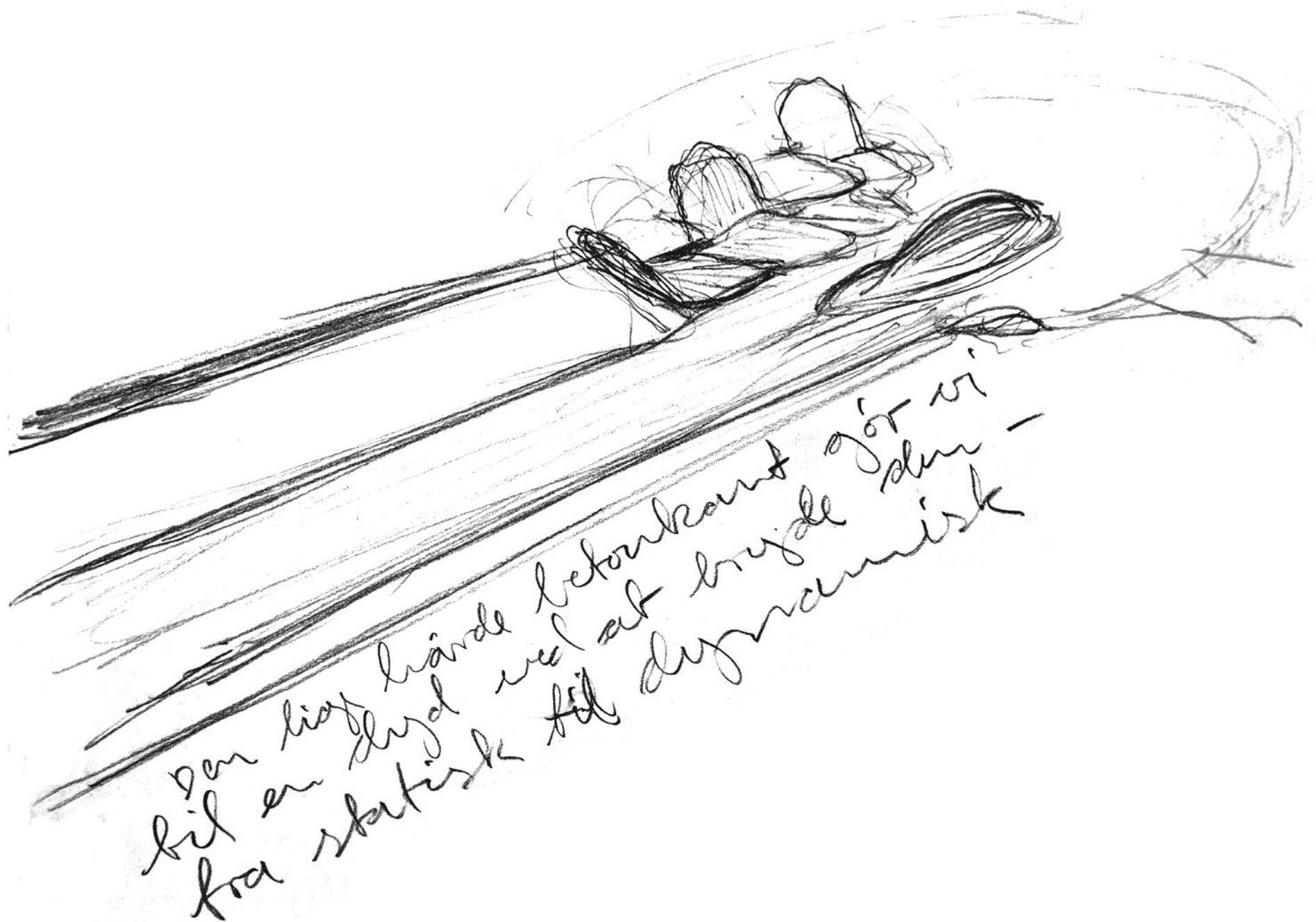
Da stedet ligger nede under gade niveau, vil det skulpturelle rum være noget man skal opdage. Man skal bevæge sig hen til kanten og kigge over skiferpladerne, for at se udgangspunktet; skulpturen.

De store skiferplader afskærmer mod vejkrydset og skaber en gryde at sidde i, som et organisk amfiteater.
Jeg tænker at lyden fra byens trafik vil være reduceret.

En mulighed er også at lægge et lille vandforløb ind, som falder ned i åen og forstærker lyden af vand.

Den här bilden betecknar gör vi
bil en tydlig skillnad mellan
från statisk till dynamisk

Alt rundt om stedet består af stramme, lige beton linjer.

Den lige, hårde betonkant gør vi til en dyd ved at bryde den –

Vi bryder beton-stringensen både organisk og asymmetrisk.

Fra statisk til dynamisk.

Jeg har arbejdet med en kontrast - det organiske op mod det stringente og synergien i det aspekt, at de to vil forstærke hinanden.

Ekspressivt i kontrast til de stramme linjer.

Som en eksplosion.

Ekspllosion – implosion

Det skulpturelle rum er sprængt ind i byen som en eksplosion.
Skulpturen ligger som en implosion i midten af det hele og holder hele kompositionen fast.

Det ekspressive og det impressive og synergien mellem de to størrelser.

Det impressive forstærker det ekspressive og omvendt.

Dialektisk!

Skulpturen – i rød granit, som kontrast til den blågrå skifer.

Lavet i ét stykke – en monolit.

Skulpturen står ude i åen som hele kompositionens ophav.

Skulpturen hælder op mod strømmen, mod syd (skiferpladerne er kontrapunktiske i bevægelsen og hælder mod nord).

Skulpturen som kernen i opbygningen - med en ro.

Som et bjerg.
Vægten ligger forover.

Et langsomt tungt træk.

Den står ude i midten af åen og ulmer - som en implosion.

Og står som en kontrast til de ekspressive voldsomme plader.

Væsenet står direkte på bunden, det er ikke opstillet, men en del af virkeligheden.

Skulpturens bløde former i kontrast til skiferpladernes råhed.

Man kan bevæge sig hele vejen rundt om skulpturen både på gade-niveau og når man går ned i "å-rummet" - som er skulpturens territorium.

Det bliver muligt at betragte skulpturen fra alle vinkler og bevæge sig ind i klippelandskabet, med skulpturen som centrum.

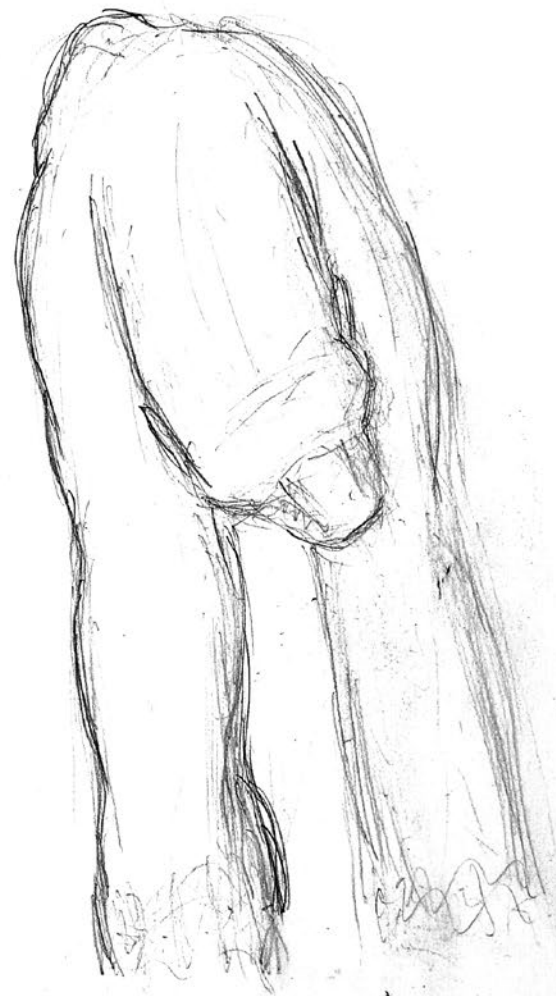

ikke en opstilling
- er virkelighed

eksplosion - implodion
skuffelader skuffet
skuffet er digger som heven
i opbygningen med en 40

Tarkovskij -
vandet som
det underbevidste

voften liges forer

som et liges - et længsomt tungt træk op
mod strømmen.
mod syd

Ekspllosion - Skiferplader.

Implosion – skulptur.

Vandet som det underbevidste.

Det dragende i vandet og det dragende i stenen.

Naturen er brudt igennem – græs kommer op.

Broen er et rått granitstykke – en "readymade" – med en unik bue.

Den er fundet i et svensk brud, ubearbejdet,
falset ind i to røde granitblokke der er brudt igennem betonen og
bærer broen.

Jeg forestiller mig panserglassplader monteret på siderne,
så granitbuen får lov at stå synlig og i princippet uberørt.

Broen forbinder øst og vest siden, rammer værket ind og giver et
perspektiv mere på værket.

LYS OM AFTENEN

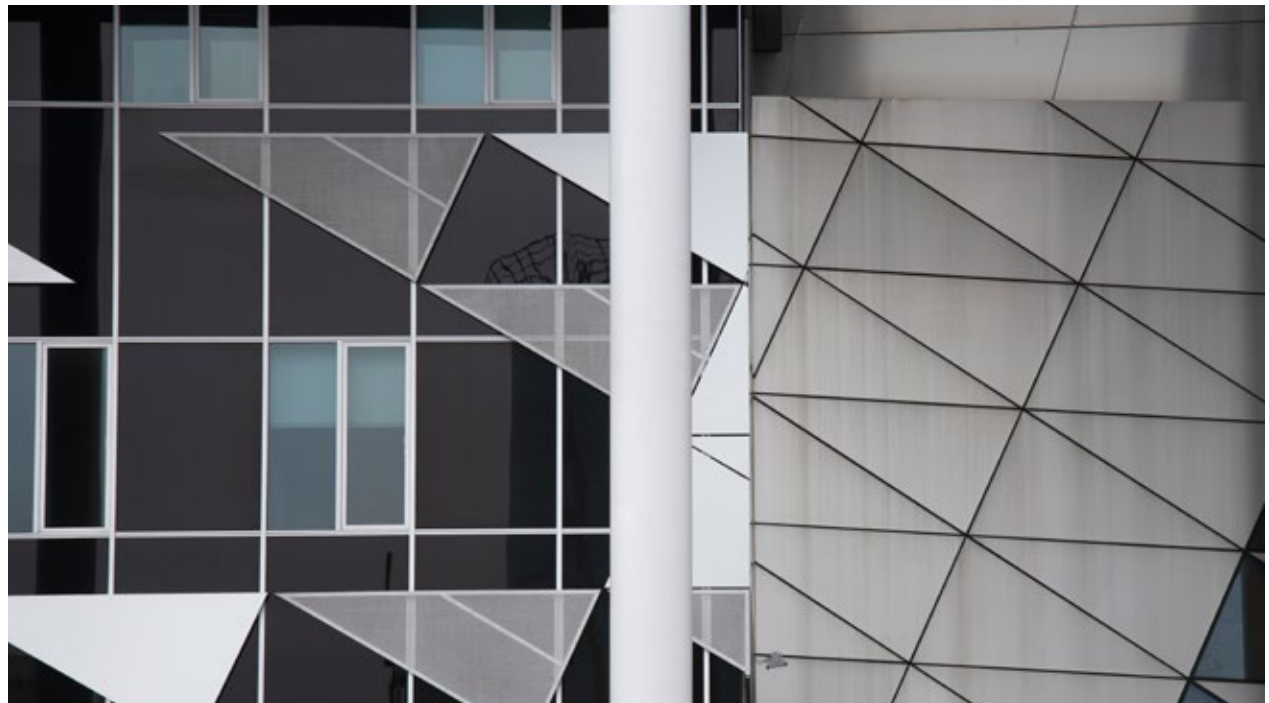
Når mørket falder på vil værket få en ny dimension
Lyset får skiferpladerne til at åbne sig som kronblade

DIALOG MED
MUSIKKENS HUS
OM DAGEN

DIALOG MED
MUSIKKENS HUS
OM NATTEN

Modellen er i målestok 1:25

Mål på skulptur:

Højde ca. 2,6m

Længde ca. 3,7m

Bredde ca. 1,5m

Mål på bro: ca. 8m

Mål på hele området, fra broen til enden af pladerne:

ca. 14m x ca. 34m

Under arbejdet kom jeg til at tænke på Caspar David Friedrichs meget dramatiske billede "Ishavet", hvor mennesket er underlagt den store natur.

Jeg er netop ved at være færdig med en opgave til Sydsjælland, hvor jeg for første gang har arbejdet med en skulpturel komposition i store skiferplader. Det har givet mig en erfaring og en praktisk indsigt og samtidig en stor lyst til at arbejde videre med skifer i mine værker.

